26/06/2020

Είναι κάτι μοναδικές στιγμές που η γλώσσα είναι φτωχή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου

Του π. Ιγνατίου Μουρτζανού

Είναι κάτι μοναδικές στιγμές που η γλώσσα είναι φτωχή... τα λόγια άχρηστα... και ίσα ίσα... τότε είναι που θέλεις να πεις τα πιο πολλά... Τότε, ο άνθρωπος τραγουδάει ή παραμιλά... Μα ούτε κι αυτό είναι αρκετό... Στο τέλος λύνεται στο κλάμα... Και τότε, μπορεί να μην τα λέει όλα... λέει όμως αρκετά! (Μ.Λουντέμης).

Είναι φορές που αναρωτιόμαστε γιατί να φεύγουν άτομα που αγαπάμε, γιατί τους παίρνει ο Θεός κοντά Του, ενώ θα τους θέλαμε δίπλα μας. Είναι φορές που βρίσκουμε τον θάνατο άδικο, που τον κατηγορούμε γιατί μας κλέβει, έτσι απλά, τους ανθρώπους που χαιρόμαστε να είναι μαζί μας και αποτελούν την οικογένειά μας.

Είναι μέρες που δεν αντέχουμε τις αναμνήσεις, επειδή ξέρουμε πως δεν θα τις ξαναζήσουμε. Κι αυτό όλοι μας το έχουμε παράπονο και από μέσα μας, μας τρώει.

Είχε ακόμη χρόνια να ζήσει, λες κι έτσι ξαφνικά, όλα τούτα τα χρόνια μηδενίστηκαν. Κι αυτός φεύγει για κάπου αλλού και εμείς προβληματιζόμαστε πού

πάει, αν θα είναι καλά η ψυχή του, αν θα τον δούμε κάποτε ξανά.

Οι άνθρωποι που έφυγαν νωρίς, δεν έφυγαν ποτέ στην πραγματικότητα. Είναι δίπλα μας, κι ας κοιμήθηκαν. Δεν μπορούν να φύγουν από την καρδιά και την σκέψη ιδίως όσων αγάπησαν και όσων τους αγάπησαν. Και ούτε θα φύγουν. Γιατί όσο τους θυμόμαστε, αυτοί είναι ζωντανοί!

Και βεβαίως, δεν φεύγουν από την σκέψη του Θεού και από την κοινωνία μαζί Του.

Ιδίως, όσοι αξιώθηκαν να Τον λειτουργούν στο επίγειο θυσιαστήριο, όσοι ακολούθησαν τον δρόμο του Σταυρού και της θυσίας, όσοι υπέμειναν στεφάνια αγκάθινα, αλλά και όσοι συγχώρεσαν από καρδιάς τους σταυρωτές τους, είμαστε βέβαιοι ότι συνεχίζουν την Λειτουργία στο ουράνιο θυσιαστήριο, « όπου ήχος καθαρός εορταζόντων και βοώντων Δόξα Σοι»!

Δύο χρόνια συμπληρώνονται, σήμερα, από εκείνο το δύσκολο απόγευμα- ώρα Αμερικής- και ξημερώματα- ώρα Ελλάδος- που χτύπησε το «τηλέφωνό» μου (δεν είχαν το θάρρος να με αντικρίσουν κατά πρόσωπο) για να ακούσω στην άλλη γραμμή αυτό που δεν θα ήθελα να ακούσω … δύο χρόνια χωρίς τον άνθρωπο που με αναγέννησε πνευματικά και χάραξε μία μακρά εκκλησιαστική πορεία και σημάδεψε με την παρουσία του την ιστορία μιας τοπικής Εκκλησίας.

Ένας άνθρωπος, ο οποίος κλήθηκε από τον Θεό να σηκώσει τον μαρτυρικό σταυρό της Αρχιερωσύνης προκειμένου να αποκαταστήσει την ειρήνη στην πόλη μας.

Ήλθε άγνωστος, αλλά έφυγε γνωστός. Ήλθε ξένος, αλλά έμεινε για πάντα στις καρδιές μας ως ο φιλόξενος οικοδεσπότης. Ήλθε μόνος, αλλά άφησε πίσω του πολλούς καρπούς. Ήλθε ως άνθρωπος, αλλά έφυγε ως άγγελος. Ήλθε σταυρωμένος, αλλά αναχώρησε αναστημένος. Οι άνθρωποι που μέσα στο κατακαλόκαιρο συνωστίστηκαν για να πάρουν για τελευταία φορά την ευχή του, ιδίως τα νέα παιδιά που αγάπησε και τον αγάπησαν γιατί ήταν αυθεντικός, μαρτυρούν του λόγου το αληθές.

Ο Λαρίσης και Τυρνάβου κυρός Ιγνάτιος αναδείχθηκε μέγας εν τη ταπεινώσει του. Η ιστορία θα τον δικαιώσει. Από τα χοϊκά του χέρια λάβαμε πολλές χαρές.

Άλλους μας χειροτόνησε, άλλους τους βάπτισε, άλλους τους αναβάπτισε, άλλους τους στεφάνωσε, άλλους τους προέπεμψε στην τελευταία επί γης κατοικία, μα όλους μας ευλόγησε. 24 χρόνια στην πόλη του Αγίου Αχιλλίου και στην πόλη του Αγίου Γεδεών. 24 χρόνια μαζί του.

Όλοι κάτι έχουν να θυμούνται από τον Γέροντά μου.

Αγαπήθηκε στη Λάρισά μας αλλά και στη Σαλαμίνα, διότι ποτέ του δεν έκανε διαχωρισμούς, αλλά ήξερε πως ήταν ποιμένας όλων. Η ζωή του ξεκινούσε και τελείωνε στο Ιερό Θυσιαστήριο.

Όλα για Εκείνον ήταν ο Δεσπότης Χριστός. Ακόμη, και στις ξέγνοιαστες στιγμές, το μυαλό του εκεί περιστρέφονταν και άκουγες από τα χείλη του να σιγοτραγουδά: «Το δάσος έχει για ναό και κάνει λειτουργία και αναπέμπει στο Θεό χαράς δοξολογία. Αηδόνι μου, θέλω κι εγώ με σε να τραγουδήσω τον Πλάστη να δοξολογώ στον κόσμο όσο ζήσω».

Μία χαρμολύπη διακατέχει αναμφισβήτητα καθημερινά, όλους όσοι, πραγματικά, τον αγάπησαν και το απέδειξαν με έργα και όχι με ψεύτικα λόγια και υποσχέσεις.

Αυτός δεν είναι πλέον με την σωματική του παρουσία δίπλα μας, αλλά χαίρεται δίπλα σ’ Εκείνον που αγάπησε πιο πολύ απ’ όλους στη ζωή του, Εκείνον που υμνούσε ανά πάσα ώρα και στιγμή.

Πόσες φορές δεν τον ακούσαμε στις προσκυνηματικές μας θεωρίες να μας λέει ένα τραγούδι που ο ίδιος είχε γράψει τους στίχους σε ήχο πλάγιο του πρώτου: «Βλέπω γύρω τριγύρω στη γη/βουνά, λαγκάδια στολισμένα θαυμάσια/ με άνθη και πρασινάδες που τη μαγεία σκορπούν/ Τι ωραία δέντρα και τι θάλασσα.../ πουλάκια πετούμενα, ερπετά και τετράποδα/ και το καθένα με δικά του χαρίσματα/ και όλα χρήσιμα για εμένα τον άνθρωπο./ Πόσο δεν ελησμόνησα, τον ήλιο τον όμορφο, το φεγγαράκι/ τ’ αστέρια που’ ναι ψηλά στα ουράνια./ Με πόση σοφία, ο Θεός τα έχει πλάσει/ και Τον δοξάζουμε».

Η ζωή του όλη ήταν στραμμένη Σ’ Εκείνον, που τον κάλεσε πριν από 731 μέρες κοντά του, για να αναπαύσει την ευαίσθητη και ανθοστόλιστη ψυχή του εν χώρα Ζώντων Δικαίων και Αγίων.

Ο ίδιος ήταν ένα μυροδοχείο που ήξερε πότε να ανοίξει και πότε να κρατήσει κλειστό το ευώδες πώμα του. Και κάθε μέρα, αναμφίβολα, αισθανόμαστε τα μύρα της αγάπης του...

«Μύρον εκκενωθέν όνομά σου...», όπως του άρεσε να λέει για τον Χριστό μας, όπως ήταν ο τελευταίος του λόγος στην πόλη του Αγίου Αχιλλίου, το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, στην συνάντηση των Επιταφίων. Παρά τους πόνους και την ταλαιπωρία από τις θεραπείες, το σώμα υπάκουσε στην ψυχή που ένιωθε την ανάγκη για τελευταία φορά να μιλήσει στους ανθρώπους που αγάπησε και τον

αγάπησαν για Εκείνον που αγάπησε και διακόνησε σ’ όλη του τη ζωή.

Να μας δώσει ένα τελευταίο μήνυμα: ότι εκ του Τάφου η Ανάστασις! Μπορεί «η ζωή να υπνοί», αλλά «φυσίζωος ο ύπνος»!

Αιωνία η μνήμη σου, αλησμόνητε και μυροβόλε, Γέροντά μου.